

Dosarul nr. 2ra-1151/20

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud.: S. Dimitriu)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud.: M. Guzun, V. Clima, G. Dașchevici)

ÎNCHEIERE

28 octombrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Ala Cobăneanu
Iurie Bejenaru
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Aurel Macovei,
reprezentat de avocatul Alexandru Vasilachi,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Aurel
Macovei împotriva Instituției Publice „Agenția Servicii Publice” cu privire la
anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcția deținută, repararea
prejudiciului moral, încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă și a
cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 19 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău, prin care
s-a respins apelul declarat de către Aurel Macovei și s-a menținut hotărârea din 10
septembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a t ă :

La 16 martie 2018, Aurel Macovei a depus cerere de chemare în judecată
împotriva IP „Agenția Servicii Publice” cu privire la anularea ordinului de
concediere, restabilirea în funcția deținută, repararea prejudiciului moral, încasarea
salariului pentru absența forțată de la muncă și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, la 25 martie 2002 a fost angajat
în cadrul Departamentului Tehnologii Informaționale al RM, în funcția de specialist
coordonator Direcția generală documentare a populației, ulterior la 01 august 2005
a fost angajat prin transfer în funcția de șef al Secției servicii prestate direcția dirijare
și control a Direcției generale de documentare a populației a Centrului Registrelor de
stat din cadrul ÎS „Registru”.

Aurel Macovei a notat că deoarece a dat dovadă de profesionalism,
responsabilitate și competență în exercitarea obligațiilor de serviciu, a fost avansat
în funcții. Astfel, la 22 iulie 2008 (ca urmare a reorganizării ÎS „Registru” în ÎS
”CRIS „Registru”), a fost transferat în funcția de șef al Biroului control și eliberarea
pașapoartelor al Secției pașapoarte a Direcției de Documentare a populației, la 22
iulie 2010 a fost transferat în funcția de șef al Biroului control și eliberarea
pașapoartelor, Secția pașapoarte a Direcției de Documentare a populației a
Departamentului documentare, la 02 ianuarie 2012 a fost numit în funcția de Șef-
adjunct al Secției control și evidență a eliberării pașapoartelor a Direcției pașapoarte

a Departamentului Documentare, la 15 octombrie 2013 a fost transferat în funcția de șef-adjunct al Secției control și evidență a eliberării pașapoartelor a Direcției acte de identitate a Departamentului registrelor informaționale de stat, iar la 12 mai 2016 a fost transferat în funcția de metodist categoria I al Secției Monitorizare a eliberării pașapoartelor a Departamentului acte de identitate.

Reclamantul a menționat că toate avansările menționate s-au datorat faptului că a manifestat profesionalism și responsabilitate la locul de muncă, totodată pentru indicii înalți și rezultatele obținute în exercitarea funcției, reclamantului i s-au stabilit multiple premii bănești și diplome de onoare. Aceste circumstanțe dovedesc incontestabil nivelul înalt de pregătire și devotamentul său față de munca exercitată.

Aurel Macovei a relatat că, la 18 decembrie 2017, pârâta a emis ordinul nr. 645p cu privire la încetarea contractului individual de muncă, ca temei fiind invocate prevederile art. 86 lin. (1), lit. c) Codul muncii, reducerea numărului sau a statelor de personal din unitate. Astfel, prin acțiunile sale, reclamantul a fost supus unei concedieri ilegale, deoarece acțiunile pârâtei au avut un anumit scop, iar reducerea statelor de personal a fost invocată în scopul motivării formale a concedierii sale.

Reclamantul a mai indicat că din ordinul contestat nu se atestă că ar fi existat vreo cauză de ordin juridic sau economic ce ar motiva reducerea numărului sau a statelor de personal, ce ar putea servi drept temei de declanșare a procedurii de reducere a numărului sau a statelor de personal, decizii ce sunt exclusiv de competența organelor de conducere a persoanei juridice.

Aurel Macovei a solicitat anularea ordinului IP „Agenția Servicii Publice” nr. 645p din 18 decembrie 2017 cu privire la încetarea contractului individual de muncă, în temeiul art. 86 alin. (1), lit. c) Codul muncii, obligarea pârâtei de a restabili în funcția deținută, cu introducerea modificărilor corespunzătoare în statele de personal, încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă, a prejudiciului moral în sumă de 150000 lei și a cheltuielilor de judecată.

În cadrul judecării cauzei, reclamantul a depus cerere de concretizare a acțiunii, solicitând anularea ordinului nr. 645p din 18 decembrie 2017, restabilirea în funcția deținută, încasarea din contul pârâtei a salariului pentru absența forțată de la muncă, conform salariului mediu lunar, începând cu 18 decembrie 2017 și până la pronunțarea hotărârii judecătorești, a prejudiciului moral în sumă de 150000 lei și a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 5000 lei.

În motivarea cererii reclamantul a mai indicat că pe tot parcursul exercitării funcțiilor deținute niciodată nu i-a fost aplicată nicio sancțiune disciplinară, unicul aspect la care face trimitere pârâta la capitolul dat, este că la 13 august 2015 prin ordinul nr. 420p, a fost suspendat contractul individual de muncă ca urmare a demersului Procuraturii Anticorupție, însă prin ordonanța Procuraturii Anticorupție din 25 aprilie 2016 (prin care s-a constatat lipsa elementelor infracțiunii în acțiunile lui Macovei Aurel), ordinul nr. 420p din 13 august 2015 a fost abrogat prin ordinul nr. 293p din 10 mai 2016 emis de pârâtă, or, în aceste circumstanțe nu pot fi invocate ca abateri de serviciu din partea reclamantului.

Aurel Macovei a notat că anume în urma emiterii ordinului din 13 august 2015 de suspendare a contractului individual de muncă și emiterea la 10 mai 2016 a ordinului nr. 293p privind abrogarea din 12 mai 2016 a ordinului nr. 420p, angajatorul a impus practic reclamantului semnarea acordului adițional din 12 mai 2016 nr. 190/5, în baza căruia acesta a fost transferat din funcția deținută de șef-

adjunct al secției control și evidență a eliberării pașapoartelor, în funcția de Metodist categoria I, or, cine de bună voie, ar pleca dintr-o funcție de conducere în una net inferioară. Altfel, anume de aici a început lanțul ilegalităților îndreptate împotriva sa pentru a putea fi argumentată cumva concedierea acestuia, respectiv, la baza emiterii ordinului contestat nu stau motive întemeiate, dar motive născocite de pârâtă.

Reclamantul a precizat că în baza ordinului IP „Agenția Servicii Publice” nr. 645p din 18 decembrie 2017 privind încetarea contractului individual de muncă, au fost încetate relațiile contractului nr. 2790/05 din 12 mai 2016, însă el nu are semnat cu pârâta un astfel de contract, iar izvorul de drept între părțile litigiului în cauză este contractul individual de muncă nr. 2790 din 01 august 2005, semnat de ambele părți, la 12 mai 2016 fiind semnat un acord adițional la contractul menționat, prin care reclamantul a fost transferat din funcția de Șef-adjunct al secției control și evidență a eliberării pașapoartelor, în funcția de Metodist categoria I, fiindu-i modificat salariul la suma de 6680 lei și s-au adăugat 7 zile la concediul anual, modificările au intrat în vigoare din data de 12 mai 2016, respectiv între părți nu există contractul nr. 2790/05 din 12 mai 2016, relațiile căruia au fost încetate în baza ordinului contestat.

Totodată, Aurel Macovei invocă că a fost concediat în legătură cu reducerea statelor de personal, însă această circumstanță esențială influențează legalitatea ordinului emis, denotă încălcarea procedurii legale și a condițiilor în care putea fi desfășurat contractul individual de muncă semnat cu reclamantul. Angajatorul nerespectând normele legale de bază și anume articolele 86-88, 183 Codul muncii, ce reglementează aspectele procedurale privind concedierea salariaților în legătură cu reducerea statelor de personal la unitate.

Reclamantul a mai notat că angajatorul a încălcat termenul specificat la art. 88 alin. d) lit. b) Codul muncii, deoarece i s-a adus la cunoștință despre ordinul de preavizare din 29 septembrie 2017, la data de 30 octombrie 2017 (conform semnăturii aplicate), însă ordinul privind încetarea relațiilor contractuale a fost emis la data de 18 decembrie 2017, iar concedierea a survenit conform ordinului din 29 decembrie 2017.

Aurel Macovei a specificat că pârâta nici nu a binevoit să-i propună alte funcții vacante, deoarece la acea etapă, în cadrul IP „Agenția Servicii Publice” erau mai multe funcții vacante care ar corespunde nivelului funcției și studiilor reclamantului și pe care ultima era obligată să i le propună, însă aceasta intenționat nu a făcut-o, fiind compromisă toată procedura de încetare a contractului individual de muncă cu reclamantul. Astfel, pârâta intenționat induce în eroare instanța și participanții la proces, când invocă că astfel de funcții nu existau, or, toate funcțiile de Metodist categoria I și II, după reorganizarea întreprinderii, au fost redenumite în funcțiile de specialist superior și specialist coordonator, cu păstrarea tuturor drepturilor și obligațiilor funcției redenumite, în acest sens drept dovadă face trimitere la raportul statistic pentru perioada 01 ianuarie 2017 – 31 decembrie 2017, unde figurează denumirea funcției de metodist, iar conform statului de personal după reorganizare și informației de pe pagina web la 12 septembrie 2017, aceleași persoane care dețineau funcțiile de metodiști deja se regăsesc ca specialiști, adică mișcarea în cauză a fost făcută doar cu scopul de a motiva concedierile ilegale.

Reclamantul a relatat că cu referire la obligația prevăzută la art. 88 alin. (1),

lit. d) Codul muncii, pârâta iarăși nu a făcut dovada respectării condiției expuse și nu a prezentat careva probe în suportul acesteia, limitându-se doar la afirmația că ”nu au existat funcții vacante”, fără a prezenta dovezi în acest sens precum s-a solicitat prin demersul de reclamare a probelor admis de instanță.

Aurel Macovei a considerat că a avut loc o încălcare flagrantă a prevederilor art. 183 Codul muncii. Angajatorul avea obligația legală potrivit art. 88 alin. (1) lit. b), 183 Codul muncii, de a-i propune un alt loc de muncă în subdiviziunile create, care și-au menținut intact competențele funcționale, iar mai întâi de toate, angajatorul era obligat de a propune un loc de muncă, ținându-se cont de specialitatea, profesia, calificarea, funcția ce a deținut-o, condiție de bază a art. 49 alin. (1) lit. d) și art. 68 alin. (2) lit. f) Codul muncii. Doar în cazul lipsei unui loc de muncă necesar (conform specialității, profesiei, calificării, funcției) - salariatului preavizat îi poate fi propusă orice altă muncă vacantă existentă în cadrul unității. Astfel, procedura de preavizare a fost încălcată și nu a fost precedată de careva măsuri îndreptate spre respectarea dreptului preferențial al salariatului de a fi lăsat la lucru, în conformitate cu dispozițiile art. 183 Codul muncii, respectiv, pârâta are obligația să probeze în instanță respectarea condiției date.

Prin hotărârea din 10 septembrie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru s-a respins ca neîntemeiată acțiunea înaintată de Aurel Macovei (vol. II, f.d. 32, 36-50).

La 11 septembrie 2019, Aurel Macovei, reprezentat de avocatul Alexandru Vasilachi a depus cerere de apel împotriva hotărârii din 10 septembrie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, solicitând admiterea cererii, casarea hotărârii contestate, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

Prin decizia din 19 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău s-a respins cererea de apel depusă de către Aurel Macovei și s-a menținut hotărârea din 10 septembrie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru (vol. II, f.d. 92-105).

În motivarea soluției, instanța de apel a indicat că materialele cauzei denotă că decizia privind reducerea statelor de personal ale intimitei a fost decisă de autoritățile abilitate, și anume prin ordinele Cancelariei de Stat nr.377-A din 21 iulie 2017 și nr.398-A din 16 august 2017 cu privire la aprobarea structurii și efectivului limită a IP „Agenția Servicii Publice”, decizia Consiliului Agenției Servicii Publice cu privire la coordonarea structurilor interne și statelor de personal ale Agenției Servicii Publice (proces-verbal nr.5 al ședinței Consiliului din 21 august 2017), în temeiul pct. 26, alin. 8 din Statutul IP „Agenția Servicii Publice”, aprobată prin hotărârea Guvernului nr. 314 din 22 mai 2017, astfel încât ordinul directorului Agenției Servicii Publice nr. 27 din 23 august 2017 este argumentat juridic și economic, contrar aserțiunilor apelantului, iar instanța de judecată nu este îndreptătită de a interveni în examinarea actelor sus-menționate, în contextul în care acestea nu constituie obiect de examinare în prezenta cauză, drepturile instanței fiind limitate de dispozițiile art. 240 alin. (3) Cod de procedură civilă.

Colegiul a apreciat ca neîntemeiat și argumentul apelantului, precum că intimata nu a respectat prevederile art. 88 alin. (1) lit. c) Codul muncii, apelantului nefiindu-i propus în scris un alt loc de muncă în cadrul unității respective, deși deținea abilitățile necesare, deoarece norma indicată instituie obligația respectivă a angajatorului cu condiția că acesta din urmă dispune de un loc vacant corespunzător, iar trimerile acestuia la lista posturilor vacante din cadrul Agenției din 16 martie

2018, sunt irelevante în contextul în care acestea au devenit vacante după concedierea apelantului, și astfel, nu pot fi reținute, deoarece acestea nu existau la data preavizării apelantului.

Colegiul civil a respins ca nefondat și argumentul apelantului, precum că ilegalitatea ordinului contestat rezidă din trimiterea făcută în acest ordin la contractul inexistent cu nr. 2790/05 din 12 mai 2016, deoarece acest număr este atribuit acordului suplimentar la contractul individual de muncă nr. 2790 din 01 august 2005 încheiat cu apelantul, în baza căruia acesta a ocupat funcția din care apelantul a fost eliberat. Prin urmare, dat fiind că acordurile adiționale fac parte la contractul pe care-l modifică, specificarea doar a numărului anexeii în baza căruia salariatul exercita funcția din care a fost eliberat, nu constituie temei de anulare a ordinului emis.

Instanța de apel a respins și argumentele lui Aurel Macovei, referitoare la faptul că persoanele care dețineau funcții similare cu apelantul se regăsesc în noile state de personal în calitate de specialiști și specialiști coordonatori, iar instanța nu a ținut cont de declarațiile martorului Afteniuc Mariana, care i-a fost conducător, din care reiese că acesta urma să fie menținut în state în temeiul art. 183 Codul muncii, deoarece acest fapt este irelevant în contextul concedierii apelantului, dat fiind faptul că reducerea statelor de personal nu implică concedierea tuturor salariaților, ci doar a celor ce ocupă funcțiile reduse, astfel încât regăsirea celorlalți salariați în noile state de personal, nu denotă ilegalitatea concedierii apelantului, iar opinia fostului său șef nu poate fi reținută în contextul caracterului subiectiv al acestuia.

Totodată, Colegiul a constatat că în condițiile în care intimatul a respectat integral exigențele art. 88 alin. (1) Codul muncii, ordinul contestat a fost emis legal și în termenul stabilit de Lege, data concedierii fiind stabilită după două luni din data preavizării apelantului, în ultima zi lucrătoare a lunii respective. Or, contrar argumentelor apelantului, termenul de 2 luni stabilit de art. 88 alin. (1) lit. b) și alin. (2) Codul muncii, începe a curge din data preavizării salariatului despre reducerea funcției deținute de acesta, și nu din data emiterii ordinului de preavizare, astfel încât în speță termenul de emiterie a ordinului de concediere a apelantului și data concedierii efective a acestuia nu a fost depășit.

La 05 iunie 2020, Aurel Macovei, reprezentat de avocatul Alexandru Vasilachi a declarat recurs împotriva deciziei din 19 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei recurate și a hotărârii din 10 septembrie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului, recurentul a indicat că hotărârile judecătorești nu se încadrează în limita prevederilor art. 432, 239-241 Cod de procedură civilă, fiind neîntemeiate și axate pe aprecierea superficială, pripită a circumstanțelor cauzei, bazate pe expuneri contradictorii, fără a fi respectat principiul contradictorialității și egalității armelor în proces.

Aurel Macovei a relatat că sarcina probațiunii este pusă pe seama intimatei, aspect ignorat de către ultima, având în vedere că la dosar nu există nicio probă care ar dovedi legalitatea concedierii sale, cu atât mai mult, intimata nu a dorit să prezinte un șir de înscrisuri, care ar dovedi repetat netemeinicia concedierii.

Mai mult, recurentul a notat că intimata nu a binevoit să-i propună o altă funcție vacantă, deoarece la acea etapă în cadrul IP „Agenția Servicii Publice” erau

mai multe funcții vacante, care ar corespunde nivelului funcției și studiilor sale, însă intimata intenționat nu a făcut-o, fiind compromisă toată procedura de încetare a contractului individual de muncă.

La 15 iulie 2020, în adresa intimatei IP „Agenția Servicii Publice” a fost expediată copia cererii de recurs depusă de către Aurel Macovei, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele dosarului (vol. II, f.d. 122).

La 31 iulie 2020, IP „Agenția Servicii Publice” a depus referință la cererea de recurs, solicitând de a fi considerat ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată participanților la proces, la 27 martie 2020, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire anexate la materialele cauzei (vol. II, f.d. 106), însă date despre recepționarea adecvată a actului judecătoresc contestat, la materialele cauzei nu sunt.

Astfel, luând în considerare Dispoziția nr. 1 din 18 martie 2020 a Comisiei pentru Situații Excepționale, prin care au fost suspendate termenele de atac pe perioada stării de urgență, instituită prin Hotărârea Parlamentului nr. 55 din 17 martie 2020, instanța de recurs constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de către Aurel Macovei, reprezentat de avocatul Alexandru Vasilachi, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Aurel Macovei, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat nu se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel și nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie

temei de casare a deciziei contestate.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Distinct de aceste constatări, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Considerațiile de mai sus sunt suficiente pentru a permite instanței de judecată de a reține existența temeiului prevăzut la articolul 433 lit. a) Cod de procedură civilă. În atare condiții, conjunctura respectivă confirmă că marja de apreciere a instanței de recurs nu a fost disproporționată cu obiectivele securității raporturilor juridice și buneii administrări a justiției, după caz, s-a accentuat rolul instanței supreme de a interpreta uniform legea și de a soluționa litigiile apărute în cadrul aplicării legilor, în raport cu obiectiile formulate în recurs. Deci, în opinia instanței, normele de drept nu au format un obstacol care să afecteze esența dreptului recurentului de acces la instanță.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi auzit de o instanță”, garantat de articolul 6 parag. 1 din C.E.D.O., instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză și de trăsăturile speciale ale procedurii în ordine de recurs (a se vedea, inter alia, *Latourniere vs Franța*, 10 decembrie 2002, parag. 2; *Hansen vs Norvegia*, 2 octombrie 2014, parag. 71 – 74). În concepția instanței europene, articolul 6 parag. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind lipsit de șanse de succes (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen vs Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; *Papaioannou vs Grecia*, 2 iunie 2016, parag. 45; *Baydar vs Olanda*, 24 aprilie 2018, parag. 46; *Guelfucci vs Franța*, 3 iulie 2018, parag. 42 - 44). Aceste raționamente se transpun direct în cazul de față, de vreme ce esența și temeiurile din recursul dedus judecății, inclusiv și argumentele din el, nu sunt în stare să afecteze legalitatea deciziei atacate sau a procedurii în ansamblu.

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de

contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că recursul declarat de către Aurel Macovei, reprezentat de avocatul Alexandru Vasilachi, urmează a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Aurel Macovei, reprezentat de avocatul Alexandru Vasilachi.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Iurie Bejenaru

Nicolae Craiu